

Arrest

nr. 200 022 van 21 februari 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en hun minderjarig kind X, die allen verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 15 juni 2017 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 mei 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 juni 2017 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VAN LAER, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 3 februari 2011 toe op Belgisch grondgebied en dienden op 7 maart 2011 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 31 januari 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de

subsidiare beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiare beschermingsstatus bij arrest van 25 april 2012 (RvV 25 april 2012, nr. 80 157).

1.3. Verzoekers dienden op 13 maart 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 7 juni 2012 een beslissing waarbij de in punt 1.3. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 26 juni 2012 bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13*quinquies*).

1.6. Tweede verzoekster diende op 29 juni 2012 een tweede asielaanvraag in.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 19 juli 2012 een beslissing van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13*quater*) inzake de tweede asielaanvraag van tweede verzoekster.

1.8. Tweede verzoekster diende op 25 juli 2012 een derde asielaanvraag in.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 25 juli 2012 een beslissing van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13*quater*) inzake de derde asielaanvraag van tweede verzoekster.

1.10. Eerste verzoeker diende op 6 augustus 2012 een tweede asielaanvraag in.

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 9 augustus 2012 een beslissing van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13*quater*) inzake de tweede asielaanvraag van eerste verzoeker.

1.12. Verzoekers dienden op 19 januari 2015 een nieuwe asielaanvraag in.

1.13. De commissaris-generaal nam op 27 november 2015 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiare beschermingsstatus. Het beroep werd door de Raad bij arresten van 1 maart 2016 verworpen (RvV 1 maart 2016, nr. 163 338 en nr. 163 339).

1.14. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 3 december 2015 bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13*quinquies*). Het beroep tot nietigverklaring werd door de Raad bij arresten van 4 april 2016 en 28 november 2017 verworpen (RvV 4 april 2016, nr. 165 189 en RvV 28 november 2017, nr. 195 808).

1.15. Verzoekers dienden op 7 februari 2017 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

1.16. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 3 mei 2017 een beslissing waarbij de in punt 1.15. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekers werden hiervan op 16 mei 2017 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.02.2017 werd ingediend door:

L.(…), S.(…) (…)

geboren te (..) op (…)

+ echtgenote: L.(…), L.(…) (…)

geboren te (...) op (...)
+ minderjarige dochter:
- L(...), L(...), geboren op (...)
nationaliteit: Albanië
adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen vroegen op 07.03.2011 een eerste maal asiel aan in België. Deze asielprocedure werd op 25.04.2012 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 29.06.2012 vroeg mevrouw L(...) een tweede maal asiel aan. Deze aanvraag werd echter op 19.07.2012 niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Op 25.07.2012 diende zij een derde asielaanvraag in. Ook deze aanvraag werd door de DVZ niet in overweging genomen en dit op dezelfde dag. Op 06.08.2012 vroeg de heer L(...) op zijn beurt een tweede maal asiel, doch ook deze aanvraag werd niet in overweging genomen door de DVZ en dit op 09.08.2012. Op 19.01.2015 vroeg het gezin opnieuw asiel aan in België. Uit deze asielaanvraag bleek dat zij in oktober 2012 waren teruggekeerd naar Albanië maar dat zij op 12.05.2013 terug naar België waren gekomen. Pas op 19.01.2015 vroegen zij dus opnieuw asiel aan. Op 27.11.2015 werd aan betrokkenen door het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming geweigerd. Betrokkenen gingen tegen deze beslissing in beroep bij de RVV, doch deze verwierp het beroep op 01.03.2016.

De duur van de asielprocedures – namelijk iets minder dan 1 jaar en 2 maanden voor de eerste asielprocedure, iets minder dan 1 maand voor de tweede procedure van mevrouw L(...), 1 dag voor haar derde, 3 dagen voor de tweede asielprocedure van de heer L(...) en iets minder dan 1 jaar en 2 maanden voor hun laatste gezamenlijke procedure – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Ook dient er opgemerkt te worden dat uit het administratief dossier blijkt dat de heer L(...) op 01.05.2016 naar Italië is vertrokken. Op 24.05.2016 verkreeg hij daar een tijdelijke verblijfsvergunning om 'motivi familiari' (vrije vertaling: familiale motieven). Deze tijdelijke verblijfsvergunning is geldig tot 02.05.2018. Op 22.08.2016 keerde de heer L(...) terug naar België (zie aankomstverklaring – bijlage 3) en zijn verblijf in België werd toegelaten tot 22.11.2016. Na deze datum heeft betrokkene België echter niet verlaten.

Betrokkenen verklaren dat, naast art. 9bis van de Vreemdelingenwet, zij dit verzoek ook uitdrukkelijk wensen te steunen op artikel 6.4 van de Richtlijn 2008/115/EG van 16.12.2008. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat deze bepaling enkel betrekking heeft op de verhouding tussen een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf die wordt verleend aan een derdelander en een terugkeerbesluit. Deze legt geenszins op dat een aanvraag, waarin de vreemdeling zich zou moeten steunen op humanitaire redenen of het feit dat hij zich in een schrijnende situatie bevindt, ten allen tijde zou moeten ingewilligd worden.

Betrokkenen verwijzen ook naar de instructie van de toenmalige minister Turtelboom van 26.03.2009. Echter, er dient opgemerkt te worden dat deze instructie integraal werd opgenomen in de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd echter vernietigd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011) en bijgevolg kunnen we dus stellen dat de instructie niet meer van toepassing is.

Verder verklaren betrokkenen dat diverse familieleden van mevrouw L(...) op legale wijze in België verblijven of de Belgische nationaliteit hebben (ouders – ov: (...), zussen – ov: (...) en (...) en broers – ov: (...) en (...)) en dat zij nauwe banden hebben met deze familieleden in België. Zij beroepen zich hiervoor dan ook op art. 8 EVRM. Ook verklaren zij dat zij geen naaste familieleden meer hebben in Albanië. Wat vooreerst de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat de bescherming die door dit artikel geboden wordt hoofdzakelijk het gezin beperkt tot de ouders en de kinderen, zijnde de voldoende nauwe bloedbanden, en dat slechts in uitzonderlijke gevallen dit uitgebreid kan worden tot andere nauwe bloedbanden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. In casu wil dit zeggen dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst of naar

een land waar zij kunnen verblijven om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele kerngezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden binnen het kerngezin geen sprake is. Voor wat de banden met de voornoemde familieleden van mevrouw L.(...) betreft, dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen het niet aannemelijk maken dat hun familieband met deze familieleden voldoende hecht is om onder de bescherming van art. 8 EVRM te vallen. Immers, uit de diverse dossiers van de familieleden van mevrouw L.(...) blijkt dat haar één zus (ov: (...)) reeds sinds januari 2000 in België verblijft, haar moeder (ov: (...)) sinds 2007, haar vader (ov: (...)) sinds 2010, haar tweede zus (ov: (...)) sinds juli 2008 en één broer (ov: (...)) sinds eind juli 2007. Betrokkenen verkozen ervoor om pas (vele) jaren later naar België te komen. Verder dient er nog op gewezen te worden dat betrokkenen, volgens eigen verklaringen tijdens hun derde asielaanvraag, in oktober 2012 teruggekeerd zijn naar Albanië om op 12.05.2013 naar België terug te keren. Gedurende deze periode waren zij dus eveneens gescheiden van hun familieleden. Uit dit alles blijkt niet dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid of van een relatie die dusdanig hecht is dat dienstig kan verwezen worden naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming (RVV, nr. 101.974 van 29.04.2013). Volledigheidshalve dient er nog te worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. Tot slot dient nog deze bemerking gemaakt te worden; betrokkenen tonen niet aan dat, aangezien de heer L.(...) over een Italiaanse verblijfstitel beschikt, de rest van het gezin op basis daarvan geen Italiaanse verblijfstitel zouden kunnen bekomen zodat zij op vrij regelmatige basis hun familieleden in België kunnen komen bezoeken.

Betrokkenen beweren tevens dat zij door hun familie een band hebben met België. Hieromtrent dient er echter opgemerkt te worden dat zij, zoals reeds eerder gesteld, (vele) jaren na hun familieleden naar België zijn gekomen. Zij verblijven slechts, met een paar onderbrekingen zoals reeds eerder gemeld, iets meer dan 6 jaar in België terwijl zij respectievelijk ruim 47 en 31 jaar in Albanië verbleven. Hun verblijf in België en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst.

Voor wat de bewering dat betrokkenen geen naaste familieleden meer zouden hebben in Albanië betreft, dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen bij hun derde asielaanvraag verklaarden dat de heer L.(...) nog contact houdt met zijn moeder en dat mevrouw L.(...) eveneens contact houdt met haar twee zussen die nog in Albanië verblijven. Ondanks hun eigen verklaringen dat het contact niet zo vaak plaatsvindt, hebben zij dus nog steeds naaste familieleden in Albanië en tonen zij niet aan dat zij niet voor korte tijd bij deze familieleden zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf.

Betrokkenen verklaren dat er geen Belgische ambassade is in Albanië en dat zij een verblijfsaanvraag dienen in te dienen in Sofia, Bulgarije maar dat dit grote praktische en financiële problemen met zich meebrengt. Echter, betrokkenen laten na om te specificeren welke grote praktische problemen dit met zich mee zou brengen. De loutere vermelding dat dit grote praktische problemen met zich mee zou brengen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Het is niet onredelijk om van betrokkenen te eisen dat zij, om hun beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dienen voor te leggen. Wat de eventuele financiële problemen betreft, dient er opgemerkt te worden dat zij zelf verklaren dat de heer L.(...) geregeld naar Italië gaat om daar te werken. Bijgevolg beschikt de heer L.(...) over een (regelmatig) inkomen. Betrokkenen tonen niet aan dat deze inkomsten niet kunnen aangewend worden om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen bij de Belgische ambassade in Sofia. Van betrokkenen wordt immers niet verwacht dat zij zich voor een lange tijd in Sofia vestigen, er wordt enkel van hen verwacht dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf aldaar indienen. Na indiening van de aanvraag staat het betrokkenen vrij om terug te keren naar Albanië om aldaar de beslissing in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten. Tot slot zijn er regelmatig Albanese indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Sofia. Ook zij worden geconfronteerd met een eventuele lange wachttijd van behandeling. Dit probleem kan dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Albanese burgers.

Voor wat betreft de bewering dat de scholing van hun minderjarig kind zou moeten onderbroken worden indien zij verplicht zouden worden om de aanvraag om machtiging tot verblijf in Albanië te doen en dat dit pedagogisch niet verantwoord is, dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen niet aantonen dat hun kind haar studies niet kan verderzetten in het land van herkomst, temeer daar, gezien de leeftijd van het kind, zij reeds onderwijs moet hebben genoten in het land van herkomst. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het

land van herkomst te vinden is. Bijgevolg kan dit element niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit strafbare feiten hebben gepleegd dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkenen zich kunnen behelpen in het Nederlands en het Frans, dat mevrouw L.(...) tijdens haar asielpcedure gewerkt heeft en terug onmiddellijk aan het werk kan gaan als zij over een verblijfstitel beschikt, dat hun kind perfect Nederlands spreekt en hier haar vrienden en vriendinnen heeft) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Volledigheidshalve dienen we nog te vermelden dat er voor de meerderjarige zoon, de heer L.(...), E.(...) (ov: (...)), eveneens een onontvankelijke beslissing werd genomen aangezien aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde niet werd voldaan. Hij diende als meerderjarige zelf een vereist identiteitsdocument voor te leggen, doch liet na dit te doen.

(...)"

1.17. Tevens nam de gemachtigde van de staatssecretaris op 3 mei 2017 bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) ten aanzien van verzoekers.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In hun eerste en enig middel werpen verzoekers de schending op van "(...) artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 15 december 1980. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van de materiële motiveringsplicht. Schending van de zorgvuldigheidsplicht. Schending van artikel 6.4. van Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Schending van artikel 3, 24 en 28 van het Kinderrechtenverdrag. Schending van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de EU. Schending van artikel 8 EVRM. (...)" Verzoekers stellen daarbij als volgt:

"(...)

5

Eerste onderdeel,

Verzoekers hadden gesteld dat rekening diende te worden gehouden met artikel 6.4 van richtlijn 2008/115/EG:

Naast artikel 9bis vreemdelingenwet wordt dit verzoek ook uitdrukkelijk gesteund op artikel 6.4 van de Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven:

Artikel 6.4 van Richtlijn 2008/115/EG (Terugkeerrichtlijn) luidt als volgt:

(...)

De bestreden beslissing doet dit uitdrukkelijk niet.

Ze stelt dat de bepaling van de Richtlijn 'enkel betrekking heeft op de verhouding tussen een zelfstandige

verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf die wordt verleend aan een derdelander en een terugkeerbesluit. Verder stelt de beslissing dat vermeld artikel geenszins oplegt dat een aanvraag waarin de vreemdeling zich zou moeten steunen op humanitaire redenen of het feit dat hij zich in een schrijnende situatie bevindt, 'ten allen tijde zou moeten ingewilligd worden'.

Verzoekers hebben dit laatste uiteraard nooit gesteld, en het motief is dan ook niet terzake.

De motivering dat het artikel 6.4 enkel in het kader van een terugkeerbesluit zou gelden is in strijd met het artikel zelf. Dit staat nergens in het artikel. Het artikel heeft betrekking op elke vorm van illegaal verblijf en in de mate dat de intentie aanwezig is om een terugkeerbesluit uit te vaardigen; het gaat enkel over de intentie en het gegeven dat die dan ook niet wordt ingevuld. Er is geenszins vereist dat er een terugkeerbesluit is. De interpretatie van verwerende partij schendt dan ook vermeld artikel 6.4, en door dit artikel en het aspect schrijnend geval of humanitaire reden niet in overweging te nemen, schendt de motiveringsplicht.

Maar in casu is het zelfs zo dat er een terugkeerbesluit is genomen, met name een bevel om het grondgebied te verlaten op 3.5.2017 precies dezelfde dag waarop de weigering van de aanvraag op

grond van artikel 9bis werd geweigerd, en bovendien werden de beide beslissingen genomen door dezelfde ambtenaar, de heer W.(...) G.(...). (zie stuk 2)

Er kan bijgevolg niet gesteld worden dat er geen toepassing moet gemaakt worden van artikel 6.4 van de Richtlijn.

6

Artikel 6.4. is precies een afwijking van artikel 9,2de lid van de Vreemdelingenwet, in die zin dat precies illegaal op het grondgebied verblijvende personen een verblijfsvergunning kunnen krijgen in schrijnende gevallen. Artikel 6.4. heeft een breder toepassingsgebied dan artikel 9bis.

Op zich volstaat dit gegeven om de beslissing te vernietigen, daar het gaat om een essentieel onderdeel van de bestreden beslissing.

Tweede onderdeel,

Verzoekers hadden diverse elementen van integratie aangehaald in de aanvraag. Zie feitelijk gedeelte. De beslissing stelt zondermeer dat de aangehaalde elementen van integratie ('de overige aangehaalde elementen') 'in deze fase' niet kunnen behandeld worden, omdat zij tot de gegrondheid van de aanvraag zouden behoren.

Er werden stukken (zie aanvraag) van integratie voorgebracht, inzonderheid wat betreft het schoolgaan van de kinderen.

Met deze stukken is geen enkele rekening gehouden.

De beslissing kan niet stellen dat de integratie niet in aanmerking mag genomen worden bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden; de beslissing kan eventueel enkel stellen dat de integratiegegevens in casu geen buitengewone omstandigheden vormen. Het onderscheid tussen niet beoordelen, of na beoordeling niet in aanmerking nemen, is hier essentieel. De beslissing maakt dit onderscheid niet.

Verzoekers verwijzen naar het arrest RvV nr. 114 215 van 21 november 2013 inzake U.(...) T.(...) t. Belgische Staat:

2.5. In casu heeft de verwerende partij de aanvraag van verzoekende partijen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omwille van de vaststelling dat verzoekende partijen niet hebben aangetoond dat er buitengewone omstandigheden zijn.

2.6. Verzoekende partijen betogen dat de elementen van integratie en werkbereidheid zonder enige motivering van tafel worden geveegd. Uit lezing van de motieven van de eerste bestreden beslissing stelt de Raad vast dat inderdaad blijkt dat de gemachtigde zonder meer oordeelt dat deze elementen niet verantwoordend dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De gemachtigde laat na te motiveren waarom deze elementen niet verantwoordend dat de aanvraag in België wordt ingediend. Dergelijke motivering kan bezwaarlijk als afdoend beschouwd worden. Waar de verwerende partij nog argumenteert in de nota dat het feit dat deze elementen niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden in overeenstemming is met vaste rechtspraak van de Raad van state waar deze stelt -dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asiel procedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoordend waarom deze in België en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769), betreft dit in deze een a posteriori motivering die niet vermag het vastgestelde gebrek in de eerste bestreden beslissing dienaangaande te herstellen. Het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waar de verwerende partij nog naar verwijst, kan bovendien niet op onderhavig geval worden toegepast nu de daarin bestreden beslissing een verdere motivering bevatte met betrekking tot de elementen van integratie.

2.7. Het middel is - wat betreft de eerste bestreden beslissing - in de aangegeven mate gegrond. Daar de eventuele gegrondheid van de overige opgeworpen schendingen niet tot een ruimere nietigverklaring kan leiden, bestaat er geen noodzaak deze schendingen te bespreken. In dit arrest wordt duidelijk gesteld dat elementen van integratie en werkbereidheid niet zonder enige motivering van tafel mogen geveegd worden, wat ook in casu het geval is. Vermelde rechtspraak is van toepassing.

Derde onderdeel,

In casu maken twee kinderen deel uit van de familie; beide kinderen zijn schoolgaan.

Het gaat om L.(...) E.(...), geboren op 12.8.1997, intussen meerderjarig maar nog steeds schoolgaand en deel uitmakend van het gezin, en om L.(...) L.(...), geboren op 9.8.2000, minderjarig, en schoolgaand.

Artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag bepaalt dat bij elke maatregel de belangen van het kind de eerste overweging vormen. Dit is duidelijk niet het geval.

Artikel 24 waarborgt de geestelijke gezondheid van de kinderen. Er is op geen enkele wijze rekening gehouden met wat de impact is op de geestelijke gezondheid van de kinderen, in geval van weigering van verblijf.

Artikel 28 erkent het recht op onderwijs. Ook dit element is niet afdoend betrokken in de beslissing.

Het enige motief met betrekking tot de kinderen is opgenomen in paragraaf 2 van de derde bladzijde, en betreft enkel L.(...) L.(...) en gaat dan nog enkel over haar scholing.

Ten eerste negeert de beslissing de situatie van L.(...) E.(...), hoewel deze meerderjarig is dient het gegeven dat hij school loopt mee betrokken te worden.

Ten tweede gaat de beslissing niet uit van de impact van de beslissing op de algemene geestelijke gezondheid van de beide kinderen, maar beperkt zij zich tot het schoolgaan.

Ten derde gaat het argument dat L.(...) haar studies kan verderzetten in Albanië 'omdat zij reeds onderwijs heeft genoten in het land van herkomst', niet op. Het is een louter theoretisch argument dat volledig voorbijgaat aan het feit dat zij de facto sedert maart 2011 in België verblijft, zij toen 10 jaar oud was en thans bijna 17 jaar oud is en haar ganse humanioraopleiding in België heeft gekregen.

Er kan dus niet ernstig worden volgehouden dat de concrete toepassing van het kinderrechtenverdrag afwezig is in de beslissing.

Op dit punt faalt de bestreden beslissing.

Ook inhoudelijk faalt de motivering daar dit element niet beoordeeld wordt vanuit de prangende humanitaire situatie en het schrijnend geval, in het kader waarvan het werd ingeroepen als buitengewone omstandigheid.

Vierde onderdeel,

De beslissing miskent de toepassing van artikel 8 EVRM.

8

Er werd aangetoond dat diverse zeer nauwe familieleden in België verblijf hebben. In essentie miskent de bestreden beslissing dit gegeven met het motief dat deze familieleden reeds veel langer in België wonen en 'betrokkenen ervoor kozen pas (vele) jaren later naar België te komen.'

Op zich is dit geen motief. Het is niet omdat men later naar België komt dat er in België geen familiebanden zouden zijn die in acht moeten worden genomen. Dit is des te meer het geval daar verzoekers reeds sedert maart 2011 (met een zeer korte onderbreking) onafgebroken in België zijn en een familiaal leven hebben met de vermelde familieleden met name moeder, vader, zussen, broers en hun aanverwanten.

Eén van de zussen is Belg; de andere familieleden hebben een lang legaal verblijf in België. Het is niet onbelangrijk dat het gaat om nauwe en talrijke verwanten.

Verzoekers hadden in die zin gesteld dat zij door hun familie een speciale band met België hebben; de beslissing weerlegt dit niet. De beslissing miskent de omvang van de familiebanden met de personen die ofwel Belg zijn, ofwel een legaal in België hebben, ofwel reeds in België geboren en gevestigde aanverwanten hebben.

Het gaat om een familierelatie in België van ruim zes jaar op het ogenblik van de aanvraag.

Dit alles werd stereotiep beoordeeld en niet vanuit het uitgangspunt dat dit al of niet een buitengewone omstandigheid uitmaakte.

Inzonderheid miskent de beslissing artikel 8.2 EVRM door geen echte proportionaliteitsafweging te maken tussen enerzijds de belangen van de staat en anderzijds de belangen van verzoekers.

In het kader van de ontvankelijkheidsdiscussie dient deze afweging te bestaan in het belang dat de Belgische staat heeft bij het gegeven dat de aanvraag in Sofia moet geschieden en anderzijds het belang van verzoekers om de aanvraag in België te kunnen doen en bij hun familie te blijven.

Er is in casu geen ernstige proportionaliteitsafweging geschied.

De bestreden beslissing stelt opnieuw in stereotiepe termen dat de terugkeer naar het land van herkomst niet disproportioneel is in het kader van de beoordeling van artikel 8 EVRM.

Wat de beslissing doet is in geen enkel opzicht een proportionaliteitsafweging; de belangen van verzoekers als gezin dat al vele jaren in België woont en hier haar gezins- en privéleven (ook onderdeel van artikel 8 EVRM) heeft, worden op geen enkele wijze, laat staan door een fair balance toets, afgewogen met het belang dat de Staat zou hebben om verzoekers terug te zenden naar hun land van herkomst.

Het gegeven dat L.(...) S.(...) verblijfspapieren in Italië heeft en daar kan werken doet aan dit alles geen afbreuk. Het motief dat verzoekers niet aantonen dat zij op die basis geen Italiaanse verblijfstitel zouden kunnen bekomen is naar de mening van verzoekers niet terzake. Het gaat over de verblijfs situatie in België in het kader van artikel 8 EVRM.

Artikel 8 EVRM is duidelijk geschonden.

Vijfde onderdeel,

Verzoekers hadden opgeworpen als buitengewone omstandigheid dat de aanvraag in Sofia diende te geschieden wat grote praktische en financiële problemen meebracht en ook een lange tijd vergt.

Dit onderdeel is deels verbonden met het vierde onderdeel en heeft invloed op de schending van het gezinsleven.

9

Dit onderdeel staat ook op zich.

De beslissing stelt dat verzoekers zouden nalaten aan te tonen welke grote praktische en financiële problemen dit zou meebrengen, en dat er regelmatig Albanese zijn die een aanvraag indienen via Sofia.

Evidenties moeten niet aangetoond worden.

De afstand is ongeveer 550 km, de reisduur meer dan zeven uur, en ofwel reist men via Kosovo ofwel via Macedonië, wat grenscontroles impliceert die niet evident tot doorlating leiden; en deze afstand moet minstens vier keer worden afgelegd (aanvraag, ophalen visum). Dit brengt uiteraard ook belangrijke kosten met zich mee. Bovendien is het geweten dat er maanden moet gewacht worden op een beslissing. Bovendien moeten verzoekers dan nog eerst met de ganse familie naar Albanië reizen, wat ook praktische en financiële problemen mee brengt, en ook veel tijd vergt.

Dat andere Albanese wel dergelijke aanvragen zouden doen is in casu niet terzake. De afweging die hier moet gebeuren gaat over verzoekers die effectief in België zijn.

(...)"

2.2. Het middel is niet ontvankelijk voor zover verzoekers daarin de schending aanvoeren van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Onder 'middel' dient immers conform vaste rechtspraak van de Raad van State te worden begrepen: "(...) de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (...)" (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Verzoekers laten na om uiteen te zetten op welke wijze bovenstaande bepaling zou worden geschonden.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

2.4. De Raad wijst erop dat de belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), erin bestaat dat de betrokkene in de haar aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat zij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140). De wet van 29 juli 1991 verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de juridische en feitelijke redenen aan op grond waarvan zij is genomen. Zo wordt vooreerst verwezen naar de toepasselijke rechtsgrond, artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en wordt vermeld dat de verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard omdat verzoekers geen buitengewone omstandigheden hebben aangetoond waarom zij de aanvraag niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. Vervolgens wordt voor elk van de elementen, aangehaald in de verblijfsaanvraag, gemotiveerd waarom deze niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden weerhouden. Verzoekers bespreken de verschillende motieven ook in hun middel, waardoor zij aantonen de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. Waar verzoekers inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissing, voeren zij aldus in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.5. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.6. Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “*buitengewone omstandigheden*” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte, enz. Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

2.7. Verzoekers hebben in hun aanvraag van 7 februari 2017 aangevoerd dat “(...) Naast artikel 9bis Vreemdelingenwet (...) dit verzoek ook uitdrukkelijk [wordt] gesteund op artikel 6.4 van de Richtlijn

2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (...)” (hierna: de Terugkeerrichtlijn). In tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden, wordt er in de bestreden beslissing wel degelijk gemotiveerd over de verwijzing in de aanvraag naar de bepaling van artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn. Immers wordt er gesteld dat voormelde bepaling enkel betrekking heeft op de verhouding tussen een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf die wordt verleend aan een derdelander en een terugkeerbesluit, en dat deze geenszins oplegt dat een aanvraag waarin een vreemdeling zich zou steunen op humanitaire redenen of het feit dat hij zich in een schrijnende situatie bevindt ten allen tijde zou moeten worden ingewilligd. Waar verzoekers betwisten dat artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn enkel zou gelden in het kader van een terugkeerbesluit, treedt de Raad de gemachtigde van de staatssecretaris bij dat de bepaling van artikel 6.4 de Terugkeerrichtlijn *in casu* niet van toepassing is. Daargelaten de vraag of artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn rechtstreeks kan worden ingeroepen, heeft richtlijn 2008/115/EG overeenkomstig artikel 79, lid 2, van het VWEU tot doel om op basis van gemeenschappelijke normen en juridische waarborgen een doeltreffend verwijderings- en terugkeerbeleid te ontwikkelen, zodat mensen op een humane manier, met volledige eerbiediging van hun grondrechten en waardigheid, kunnen worden teruggezonden (HvJ 5 juni 2014, C-146/14 PPU, pt. 38 en 87, *Mahdi*). Artikel 6.4 van deze richtlijn verplicht lidstaten aldus niet tot het verlenen van verblijfsvergunningen aan illegaal verblijvende derdelanders (HvJ 5 juni 2014, C-146/14 PPU, pt. 89, *Mahdi*), maar bepaalt enkel dat lopende terugkeerprocedures worden beëindigd en al uitgevaardigde terugkeerbesluiten of verwijderingsbesluiten moeten worden ingetrokken of geschorst wanneer een lidstaat beslist om een illegaal verblijvende derdelander een verblijfsvergunning te verlenen. De mogelijkheid om illegaal verblijvende derdelanders al dan niet te regulariseren door een verblijfsvergunning te verlenen, is heden een bevoegdheid waarin enkel de lidstaten regelgevend optreden. Het regulariseren van illegaal verblijvende derdelanders maakt tot nu toe niet het voorwerp uit van enige concrete secundaire EU-regelgeving. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet is dus een louter nationale bepaling die geen omzetting vormt van secundaire EU-regelgeving. Nu artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn *in casu* niet van toepassing is en de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag van verzoekers enkel diende te beoordelen in het licht van de voorwaarden van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen verzoekers dan ook niet worden gevolgd waar zij menen dat artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn en de motiveringsplicht worden geschonden omdat de bestreden beslissing het aspect van “(...) *schrijnende gevallen, om humanitaire of om andere redenen (...)*” van artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn niet in overweging neemt. Dat er op dezelfde dag als de thans bestreden beslissing door dezelfde ambtenaar aan verzoekers bevelen om het grondgebied te verlaten werden afgeleverd, doet aan bovenstaande niets af en maakt aldus niet dat artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn in het kader van de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet toepassing zou moeten vinden. Waar verzoekers tenslotte nog menen dat artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn een breder toepassingsgebied heeft dan artikel 9bis van de vreemdelingenwet, weze herhaald dat voormelde bepaling van de Terugkeerrichtlijn enkel van toepassing is bij terugkeerprocedures en terugkeerbesluiten.

2.8. Verzoekers betogen in hun tweede middelonderdeel dat de bestreden beslissing “(...) *zondermeer (...)*” stelt dat de elementen van integratie niet kunnen worden behandeld omdat zij tot de gegrondheid van de aanvraag behoren. Verder wijzen zij er op dat er niet werd ingegaan op de door hen bijgebrachte stukken aangaande hun integratie en menen zij dat niet kan worden gesteld dat integratie niet in aanmerking mag worden genomen bij het beoordelen van buitengewone omstandigheden. In de bestreden beslissing wordt er door de gemachtigde van de staatssecretaris op gewezen dat “(...) *De overige aangehaalde elementen (dat betrokkenen zich kunnen behelpen in het Nederlands en het Frans, dat mevrouw L.(...) tijdens haar asielprocedure gewerkt heeft en terug onmiddellijk aan het werk kan gaan als zij over een verblijfstitel beschikt, dat hun kind perfect Nederlands spreekt en hier haar vrienden en vriendinnen heeft) [niet] verantwoord (...) dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. (...)*”, waarna verder wordt geduid dat “(...) *Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980. (...)*” Deze stelling van de gemachtigde van de staatssecretaris, stelling die impliceert dat er *in casu* geen onderzoek ten gronde diende te volgen, is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers “(...) *dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (...)*” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Waar verzoekers nog verwijzen naar een arrest van de Raad van 21 november 2013, dient er, naast het

feit dat arresten van de Raad in de continentale rechtstraditie geen precedentswerking hebben, op te worden gewezen dat de verwerende partij in die zaak heeft nagelaten te motiveren waarom de elementen van integratie niet verantwoordend dat de aanvraag in België kan worden ingediend, hetgeen *in casu* wel is gebeurd.

2.9. In hun aanvraag hebben verzoekers de scholing van hun kinderen aangehaald als buitengewone omstandigheid, waarbij zij stelden als volgt: “(...) *Bovendien lopen de twee kinderen hier school. Wanneer de familie zou verplicht worden om de aanvraag in Albanië te doen zou dit schoolgaan moeten onderbroken worden. Dit is pedagogisch niet verantwoord, en alleszins bij belangenafweging met de Belgische staat, niet proportioneel. (...)*” Los van de vraag naar de rechtstreekse werking van de bepalingen van de artikelen 3, 24 en 28 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) kunnen verzoekers niet verwachten dat over deze verdragsbepalingen in de bestreden beslissing gemotiveerd wordt nu deze niet werden aangevoerd in de aanvraag. Het is immers aan verzoekers om duidelijk in hun aanvraag uiteen te zetten waaruit de buitengewone omstandigheden bestaan die hen verhinderen om hun aanvraag in te dienen in hun land van herkomst. Waar de bestreden beslissing aangaande de scholing van verzoekers minderjarig kind L. stelt dat er niet wordt aangetoond dat zij haar studies niet kan verderzetten in het land van herkomst, temeer daar zij, gezien haar leeftijd, reeds onderwijs moet hebben genoten in het land van herkomst en er geen gespecialiseerd onderwijs nodig is, acht de Raad deze motivering, gelet op de door verzoekers summiere ingeroepen elementen aangaande de scholing, geenszins kennelijk onredelijk. Verzoekers stellen dat dit een louter theoretisch argument betreft dat volledig aan de realiteit voorbijgaat, maar het was aan hen om in hun aanvraag duidelijker uiteen te zetten met welke specifieke elementen aangaande de scholing dan wel diende rekening te worden gehouden. Zoals de verwerende partij er in de nota met opmerkingen op wijst, werd er aangaande de meerderjarige zoon E. van eerste verzoeker en tweede verzoekster een aparte beslissing genomen. Voor zover verzoekers met hun opmerking, dat de motivering inhoudelijk faalt omdat de scholing niet werd beoordeeld vanuit de prangende humanitaire situatie en het schrijnend geval en daarmee de toepassing van artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn nastreven, kan worden gewezen op hetgeen *supra* werd uiteengezet in punt 2.7.

2.10. Verzoekers voerden wat betreft hun familie en artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) als buitengewone omstandigheid het volgende aan in hun aanvraag: “(...) *Verzoekers wijzen ook op de enge band die zij hebben met hun familieleden (ouders, zussen, broers,) die in België een legaal verblijf hebben. De zus van verzoekster is Belg. Hun ganse familie bevindt zich in België. Zij hebben zeer nauwe banden met deze familieleden in België. Zij hebben in Albanië geen directe familie meer. Dit maakt dat zij ook op basis van artikel 8 EVRM zich op het familie – en gezinsleven beroepen om de aanvraag in België te doen. (...)*” De bestreden beslissing motiveert dienaangaande als volgt: “(...) *Verder verklaren betrokkenen dat diverse familieleden van mevrouw L.(...) op legale wijze in België verblijven of de Belgische nationaliteit hebben (ouders – ov: (...), zussen – ov: (...) en (...) en broers – ov: (...) en (...)) en dat zij nauwe banden hebben met deze familieleden in België. Zij beroepen zich hiervoor dan ook op art. 8 EVRM. Ook verklaren zij dat zij geen naaste familieleden meer hebben in Albanië. Wat vooreerst de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat de bescherming die door dit artikel geboden wordt hoofdzakelijk het gezin beperkt tot de ouders en de kinderen, zijnde de voldoende nauwe bloedbanden, en dat slechts in uitzonderlijke gevallen dit uitgebreid kan worden tot andere nauwe bloedbanden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. In casu wil dit zeggen dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst of naar een land waar zij kunnen verblijven om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele kerngezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden binnen het kerngezin geen sprake is. Voor wat de banden met de voornoemde familieleden van mevrouw L.(...) betreft, dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen het niet aannemelijk maken dat hun familieband met deze familieleden voldoende hecht is om onder de bescherming van art. 8 EVRM te vallen. Immers, uit de diverse dossiers van de familieleden van mevrouw L.(...) blijkt dat haar één zus (ov: (...)) reeds sinds januari 2000 in België verblijft, haar moeder (ov: (...)) sinds 2007, haar vader (ov: (...)) sinds 2010, haar tweede zus (ov: (...)) sinds juli 2008 en één broer (ov: (...)) sinds eind juli 2007. Betrokkenen verkozen ervoor om pas (vele) jaren later naar België te komen. Verder dient er nog op gewezen te worden dat betrokkenen, volgens eigen verklaringen tijdens hun derde asielaanvraag, in oktober 2012 teruggekeerd zijn naar Albanië om op 12.05.2013 naar België terug te keren. Gedurende deze periode waren zij dus eveneens gescheiden van hun familieleden. Uit dit alles blijkt niet dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid of van een relatie die dusdanig hecht is dat dienstig kan verwezen worden naar de door artikel 8 van het EVRM geboden*

bescherming (RVV, nr. 101.974 van 29.04.2013). Volledigheidshalve dient er nog te worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. Tot slot dient nog deze bemerking gemaakt te worden; betrokkenen tonen niet aan dat, aangezien de heer L.(...) over een Italiaanse verblijfstitel beschikt, de rest van het gezin op basis daarvan geen Italiaanse verblijfstitel zouden kunnen bekomen zodat zij op vrij regelmatige basis hun familieleden in België kunnen komen bezoeken. Betrokkenen beweren tevens dat zij door hun familie een band hebben met België. Hieromtrent dient er echter opgemerkt te worden dat zij, zoals reeds eerder gesteld, (vele) jaren na hun familieleden naar België zijn gekomen. Zij verblijven slechts, met een paar onderbrekingen zoals reeds eerder gemeld, iets meer dan 6 jaar in België terwijl zij respectievelijk ruim 47 en 31 jaar in Albanië verbleven. Hun verblijf in België en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Voor wat de bewering dat betrokkenen geen naaste familieleden meer zouden hebben in Albanië betreft, dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen bij hun derde asielaanvraag verklaarden dat de heer L.(...) nog contact houdt met zijn moeder en dat mevrouw L.(...) eveneens contact houdt met haar twee zussen die nog in Albanië verblijven. Ondanks hun eigen verklaringen dat het contact niet zo vaak plaatsvindt, hebben zij dus nog steeds naaste familieleden in Albanië en tonen zij niet aan dat zij niet voor korte tijd bij deze familieleden zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf. (...)"

2.11. Aangaande de familieleden van verzoekers wijst de gemachtigde van de staatssecretaris er in de bestreden beslissing op dat de bescherming, die artikel 8 van het EVRM biedt, hoofdzakelijk is beperkt tot de ouders en het gezin en dat dit slechts in uitzonderlijke gevallen kan uitgebreid worden naar andere nauwe bloedbanden. Volgens de gemachtigde van de staatssecretaris tonen verzoekers met de uiteenzetting in hun aanvraag niet aan dat de familiebanden voldoende hecht zijn om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen, waarbij wordt gespecificeerd dat verzoekers een aantal jaren na de familieleden van tweede verzoekster naar België kwamen en dat verzoekers een tijd zijn teruggekeerd naar Albanië, periode die zij aldus eveneens gescheiden doorbrachten van hun familieleden. Verzoekers stellen dat de bestreden beslissing nergens weerlegt dat zij door hun familie een speciale band hebben met België, maar hierin kunnen zij niet worden bijgetreden. In de bestreden beslissing wordt immers gesteld dat verzoekers met hun aanvraag niet aantonen dat hun familiebanden afdoende hecht zijn. Door hun familiebanden nogmaals te benadrukken, slagen verzoekers er niet in de motivering van de gemachtigde van de staatssecretaris aan het wankelen te brengen. Dat dit een stereotiepe beoordeling zou zijn, treedt de Raad geenszins bij. Waar verzoekers menen dat artikel 8, tweede lid, van het EVRM is miskent omdat er geen proportionaliteitstoets is doorgevoerd, een proportionaliteitstoets die er in diende te bestaan een afweging te maken tussen het belang dat België er bij heeft de aanvraag in Sofia te laten indienen en het belang van verzoekers om de aanvraag hier te kunnen doen en bij hun familie te blijven, wijst de Raad er op dat een toetsing aan artikel 8, tweede lid, van het EVRM hier niet aan de orde is. In het kader van een beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een schending van artikel 8 van het EVRM worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen in een concreet geval een schending van deze verdragsbepaling oplevert, *quod non in casu*. In de bestreden beslissing werd namelijk gemotiveerd dat er geen sprake is van familiebanden die onder voormelde verdragsbepaling vallen, een motivering waarvan verzoekers er niet in slagen ze te weerleggen. De Raad wijst er daarbij ook op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) aangeeft dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, *Djokaba Lambi Longa vs. Nederland*, par. 81; en EHRM, 3 oktober, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101). De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het privé- en gezinsleven niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, *Gul/Zwitserland*, 22 EHRR 228). Het motief dat eerste verzoeker over een Italiaanse verblijfstitel beschikt en verzoekers niet aantonen dat zij geen Italiaanse verblijfstitel zouden kunnen verkrijgen, dient in zijn geheel samen met de andere motieven aangaande artikel 8 van het EVRM te worden gelezen.

2.12. In hun vijfde en laatste middelonderdeel stellen verzoekers aangaande de grote praktische en financiële problemen die het indienen van een aanvraag in Sofia zou teweegbrengen, dat “(...) *Evidenties (...) niet aangetoond [moeten] worden. (...)*”, waarna zij in detail uiteenzetten hoe dit in hun geval in praktijk zou verlopen. Het is aan verzoekers om in detail in hun aanvraag uiteen te zetten waarin de buitengewone omstandigheden bestaan die hen beletten om hun aanvraag in te dienen bij de voor hen bevoegde buitenlandse post. Nu verzoekers in hun aanvraag enkel hadden gewezen op “(...) *grote praktische en financiële problemen (...)*”, acht de Raad de motieven van de bestreden beslissing dat “(...) *De loutere vermelding dat dit grote praktische problemen met zich mee zou brengen [niet] volstaat (...) om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Het is niet onredelijk om van betrokkenen te eisen dat zij, om hun beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dienen voor te leggen. Wat de eventuele financiële problemen betreft, dient er opgemerkt te worden dat zij zelf verklaren dat de heer L.(...) geregeld naar Italië gaat om daar te werken. Bijgevolg beschikt de heer L.(...) over een (regelmatig) inkomen. Betrokkenen tonen niet aan dat deze inkomsten niet kunnen aangewend worden om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen bij de Belgische ambassade in Sofia. Van betrokkenen wordt immers niet verwacht dat zij zich voor een lange tijd in Sofia vestigen, er wordt enkel van hen verwacht dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf aldaar indienen. Na indiening van de aanvraag staat het betrokkenen vrij om terug te keren naar Albanië om aldaar de beslissing in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten. Tot slot zijn er regelmatig Albanezen die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Sofia. Ook zij worden geconfronteerd met een eventuele lange wachttijd van behandeling. Dit probleem kan dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Albanese burgers. (...)*” geenszins kennelijk onredelijk. Door nu een aantal ‘evidenties’ op te werpen die zij niet hebben aangebracht in hun aanvraag, slagen verzoekers er niet in de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

2.13. Er werd geen schending aangetoond van de artikelen 3, 24 en 28 van het Kinderrechtenverdrag, van artikel 8 van het EVRM, van artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoekers tonen niet aan dat met bepaalde gegevens niet of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht noch van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT